

далечъ си спомня всички свои терзания, въ свръзка съ недостойното поведение на нѣкои българи въ Влашко. Излагайки предъ Априлова своитѣ разочарования отъ народнитѣ работи, Селимински не може да сдържи гнѣва си срещу нищожнитѣ ония врагове на народната каса и особено срещу заядливия Кипиловски. „Безумнитѣ страсти на Кипиловски пламнаха, завистѣта тържествуваше на чело на озлобени пълчища, палеща и унищожаваша всичко, което не е дѣло на глупостѣта и на неудържимитѣ страсти... Той привлече къмъ себе си и други глупци, и шайката не преставаше да хули най-безсрамно дѣлата на Неновича като вредни, — че той щѣлъ въ кжсо време да спечели голѣма слава, несмѣтно богатство, несъкрушима мощь... И това изхождаше отъ тия, които навсѣкжде грѣмко провъзгласяха, но само отъ уста: отечество, народъ, просвѣта, свобода, безъ да ги бори ни най-малко съвѣстѣта имъ. Най-сетне родолюбивиятъ Неновичъ се помина, и заедно съ него загина и достоинството на представителя на българскитѣ преселенци въ Влашко. Изворитѣ на касата пресъхнаха свършено... Тогава нищожнитѣ лъжеродолюбци, следъ като изиграха самодивско хоро на гроба на Неновича, се разпръснаха безъ всѣко гризене на съвѣстѣта, че изоставиха толкова готови блага да изчезнатъ въ мигъ.“

Сарказмътъ на Селимински не знае тукъ тѣй обичайната му умѣреностъ. Защото се касае за голѣми народности загуби и за непростими прегрѣшения къмъ отечественитѣ и човѣшки интереси. И защото, брулейки личноститѣ, които тѣй безпощадно провалятъ едно чисто дѣло, той има сигурно на умъ и собственитѣ си противници, отровили годинитѣ му въ Влашко, спънали съ зла омисль най-щастливитѣ му почини. Въ случая съ Неновича той е толкова по-злъченъ, че бедниятъ този просвѣтителъ става жертва на долнитѣ си противници въ борба за една хубава идея и че заедно съ смъртъта му се разпилява и изчезва всичкиятъ оня богатъ материалъ за български речникъ, който билъ отдавна и съ рѣдка любовъ събиранъ отъ ревностния филологъ.

3. ГРИЖИ ЗА ЕЗИКЪ И ПРОСВѢТА. — Още докато е билъ учителъ въ родния си градъ Селимински долавялъ съ тжга, колко назадъ е изостанала разработката на народния езикъ и на книжнината ни — тия „най-необходими усло-